

Arrest

nr. 100 413 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT loco advocaat B. DESSIN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 november 2003 het Rijk binnen en diende op 12 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 7 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit Gujrat. U verklaarde dat uw familie de Pakistan Muslim League (N) aanhangt in Pakistan. Na de machtsovername van Musharaf, zou uw familie problemen hebben gekend. Uw broer werd vergiftigd en u werd in 2002

tweemaal gearresteerd. In 2003 reisde u met uw eigen paspoort naar Dubai, van waaruit u naar België reisde. In België verbleef u eerst in Brussel en nadien bij uw broer, M.A. (...) (O.V.4.549.838), in Oostende. U diende een regularisatieaanvraag in, maar die werd geweigerd. Op 12 februari 2013 vroeg u asiel aan. Uw vader zou in november 2011 zijn ontvoerd en na betaling van losgeld zijn vrijgekomen. Uw neef zou in 2011 zijn vergiftigd, zoals uw broer.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van een krantenartikel neer over de algemene situatie in Pakistan en een kopie van een brief van een advocaat uit Pakistan.

B. Motivering

Na nader onderzoeker van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst blijkt dat u reeds sinds 2003 in België verblijft en dat u **pas in februari 2013 besloot asiel aan te vragen** (zie gehoorverslag CGVS). Dit doet afbreuk aan uw beweringen dat u wegens problemen van politieke aard uw land van herkomst diende te ontvluchten, zoals u zelf verklaarde. Wanneer u gevraagd werd waarom u niet eerder asiel aanvroeg, verklaarde u dat u niet wist dat 'asiel' bestond (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dit komt echter niet aannemelijk over. Zo blijkt immers dat uw broer, M.A. (...) (O.V.4.549.838), eveneens asiel aanvroeg in België, in 1996. U verbleef in België deels bij uw broer in Oostende. Dat u niets zou afweten van 'asiel', is dan ook niet aannemelijk. U verklaarde dat u in 2007 al aan uw advocaat bepaalde documenten inzake uw problemen in Pakistan doorgaf (zie gehoorverslag CGVS p.3). Indien u toen werkelijk het gevoel had bescherming nodig te hebben, had u zelf, of op aanraden van uw advocaat, asiel moeten aanvragen. Dat u bijna tien jaar lang in België verbleef zonder asiel aan te vragen en dan, wanneer u word opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge (CIB), pas asiel aanvraagt, doet afbreuk aan elke bewering dat u omwille van zwaarwichtige problemen uw land diende te verlaten. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiare bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u pas na ongeveer tien jaar verblijf in België asiel aanvraagt, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Verder is het opvallend dat u meermaals verklaart dat uw familie in Pakistan nog steeds problemen kent omwille van hun politieke activiteiten (zie gehoorverslag CGVS p.4, 9 en 10). Nochtans blijkt dat **uw familie nog steeds in het dorp woont** waar u bent geboren, Rahman Pura (zie gehoorverslag CGVS p.2). Uw familie bezit verschillende huizen, ook in de stad Saraya Alangir. Daar hebben jullie ook gewoond. Maar na de problemen begonnen, verhuisden uw ouders terug naar het geboortedorp. Uw vader doet nu zaken in de kleinere stad Shakrila Sharif, nabij uw geboortedorp. Indien uw familie werkelijk sinds 1998 problemen kende wegens politieke overtuigingen, waarbij twee personen werden vergiftigd, u het land moest ontvluchten en uw vader werd ontvoerd, is het weinig aannemelijk dat uw familie nog steeds in uw geboortedorp woont en daar zaken kan doen. Ofwel mag het CGVS aannemen dat de problemen zich helemaal niet hebben voorgedaan, ofwel mag het CGVS veronderstellen dat de eventuele problemen niet van die aard waren dat ze ernstig waren en u nood zou hebben aan het krijgen van internationale bescherming. Uiteindelijk blijkt toch dat uw vader de meest invloedrijke persoon van uw familie is, inzake politiek. Hij is in staat om nog steeds in zijn geboorteregio te wonen en te werken, wat afbreuk doet aan de ernst van de problemen die uw familie zou kennen. In uw geval kan hier geenszins sprake zijn van een vervolging zoals die staat beschreven in de Vluchtelingenconventie. U zou het land hebben moeten verlaten, terwijl u niet eens lid was van de partij, zoals u zelf aangaf (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit komt weinig geloofwaardig over en doet verder afbreuk aan uw asielrelaas.

Daarnaast zijn uw **verklaringen zeer vaag en kunnen ze niet overtuigen**. U stelde dat uw broer en uw neef zijn vergiftigd (zie gehoorverslag CGVS p.8). Maar wanneer u werd gevraagd wie uw broer en neef vermoordden, kwam u niet tot een concreet antwoord. U werd meermaals gevraagd wie hen vermoord heeft en u antwoordde in eerste instantie 'de partij van Gurjat'. Daarna gaf u aan dat de eerste moord door de 'soldaten' werd gepleegd en bij de tweede moord was de 'PML-Q' aan de macht. Wanneer u dan nogmaals wordt gevraagd eens te vertellen wie hen vermoord heeft, verwijst u naar de 'nazim' van de stad Gujrat, 'samen met de politie'. Deze verklaringen zijn dermate vaag en incoherent dat ze niet geloofwaardig overkomen. Later werd u gevraagd te vertellen over uw partij, de PML-N (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). Eerst gaf u twee namen op, zijnde 'S. (...) ' en 'R. (...)'. Echter kwam u daarna niet verder dan enkele vage verklaringen, enkele verwijzingen naar vroeger en dan begon u te vertellen over uw eigen status als ongehuwd persoon. U slaagde er niet in om iets over uw

partij te vertellen, zelfs niet in uw eigen woorden en wanneer u daartoe de nodige tijd werd gegeven. Uiteindelijk zou u, wat betreft de ontvoering van uw vader, de informatie over de mensen van de PML-Q hebben doorgegeven aan uw autoriteiten en u verklaarde dat de politie niets deed (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit is vreemd, want even later verklaarde u dat er na de ontvoering van uw vader een FIR (First Information Report) werd ingediend (zie gehoorverslag CGVS p.11). En op basis daarvan zou een onderzoek zijn gestart, zouden drie personen zijn gearresteerd en voor de rechtbank zijn gebracht. Opnieuw zijn deze verklaringen dermate incoherent dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnen. Wat er ook van zij, u legde van al deze zaken geen documenten neer die dit kunnen staven. U gaf tijdens het gehoor in het CIB (Brugge) nog aan dat u in Pakistan over documenten beschikt over de dood van uw broer (zie gehoorverslag CGVS p.7), en ook over de ontvoering van uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dat u deze documenten echter niet kon voorleggen op het ogenblik van het gehoor door het CGVS, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaring dat u documenten zou hebben ter staving van uw relaas. Het CGVS wil nog verwijzen naar bepaalde informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan eenvoudig is op valse documenten te verkrijgen of via corruptie bepaalde documenten te laten opstellen. Indien u na het gehoor op het CGVS nog documenten zou toevoegen aan uw dossier, zal het CGVS, op basis van uw ongeloofwaardige verklaringen en de informatie over valse documenten in Pakistan, dan ook nieuw voorgelegde documenten met de nodige argwaan bekijken.

Ten slotte blijkt ook uit uw verklaringen dat u Pakistan in 2003 verliet met uw **eigen paspoort** (zie gehoorverslag CGVS p.5). Dat paspoort wist u echter niet voor te leggen. Het zou zich in Pakistan bevinden, maar u weet niet waar (zie gehoorverslag CGVS p.5). Dit antwoord is nogal stereotiep en komt weinig overtuigend over. Een paspoort is een belangrijk document en dat u dit niet voorlegt kan doen vermoeden dat u het meermaals gebruikte en dat u het paspoort achterhoudt omdat de informatie op dat paspoort niet zou stroken met uw verklaringen. U hebt hier in België geen paspoort aangevraagd op de Pakistaanse ambassade omdat u dat niet nodig hebt in België (zie gehoorverslag CGVS p.5). Nochtans zou zulk paspoort in staat zijn uw identiteit te bevestigen. Wat er ook van zij, de vaststellingen dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort en dat u op zich geen reden aangaf waarom u op de Pakistaanse ambassade in Brussel geen paspoort zou kunnen aanvragen, geven aan dat u geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheid.

De door u neergelegde **documenten** zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Het krantenartikel verwijst enkel naar de algemene situatie in Pakistan. En de brief van uw advocaat is ten eerste slechts een kopie (fax) en heeft aldus slechts een beperkte bewijswaarde aangezien kopieën gemakkelijk kunnen worden vervalst via knip- en plakwerk. Ten tweede is de brief opgesteld in zeer slecht Engels, waarbij de inhoud soms moeilijk te bergrijpen is. Zo kan moeilijk iets worden begrepen van een zin als 'Due to religious extremists in Pakistani society Mr.M.H. (...) in shadow of lost life'. Ten derde blijkt dat de advocaat deze brief heeft opgesteld na contact met uw vader. Het lijkt alsof de inhoud van de brief door uw vader is meegegeven aan de advocaat en dus zou de brief louter steunen op de verklaringen van uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de inhoud van dit document. Ten slotte wordt de inhoud van deze brief niet gestaafd door andere documenten of een ander begin van bewijs en aldus kan aan deze kopie van een brief op zich geen waarde worden gehecht.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de eventuele toekenning van Subsidiare Bescherming op basis van een oorlogssituatie, erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Aangezien u niet uit deze regio afkomstig bent, staat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan dan ook niet in de weg.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een *“schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, juncto art. 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting”*. Als tweede middel voert hij een *“schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”* aan.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV, nr. 25.244 van 27 maart 2009).

3.2. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om problemen omwille van zijn politiek engagement geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

3.3. Verzoeker verklaart Pakistan in 2003 te hebben verlaten omdat hij problemen ondervond omwille van zijn politiek engagement. Verzoeker wijst erop dat zijn vader en andere familieleden lid waren van de “*Pakistan Muslim League*”, dat hij zelf betrokken was bij de werking van deze partij en hij ook deel nam aan verschillende activiteiten. Omwille van dit engagement zouden tegen verzoeker twee “*Firt Information Reports (F.I.R.)*” opgesteld zijn onder druk van de partij van president Musharaf, zou hij twee maal zijn gearresteerd en hierbij geslagen en gefolterd zijn geweest. Volgens verzoeker werden zijn broer en neef vergiftigd door aanhangers van Musharaf, werd zijn vader verschillende keren gearresteerd en in november 2011 ontvoerd.

3.4. Er kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Er kan worden vastgesteld dat verzoeker heeft gemeend dat hij niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel diende aan te vragen zodat kan worden aangenomen dat hij toen oordeelde geen bescherming nodig te hebben. Anderzijds blijkt wel dat verzoeker de intentie heeft te migreren en heeft hij na zijn komst naar België in november 2003 te dien einde een regularisatieaanvraag ingediend. Pas wanneer deze werd geweigerd, vroeg verzoeker asiel op 12 februari 2013. Verzoeker wachtte bijgevolg bijna tien jaar lang om asiel aan te vragen en heeft enkel een aanvraag ingediend op het ogenblik dat hij werd opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge en zijn verwijdering uit België imminent werd. Hieruit kan geen dwingende nood aan internationale bescherming blijken, wat de door hem ingeroepen ernst van de vervolging in zeer sterke mate relatieveert. Daarenboven, dat “*verzoeker al op 18 januari 2007 voor het eerste een aanvraag indiende tot machtiging tot verblijf en dit op grond van art. 9.3 van de Vreemdelingenwet*” en dat hij “*in 2007 zijn documenten overmaakte aan zijn toenmalige raadsman*”, kan bezwaarlijk zijn verzoek tot internationale bescherming ondersteunen, wel integendeel. Verzoekers verdediging dat het hem “*niet verweten [kan] worden dat zijn toenmalige raadsman ervoor opteerde een regularisatieaanvraag in te dienen in plaats van verzoeker aan te raden asiel aan te vragen*” is een loutere bewering en geen ernstig verweer. Daargelaten dat verzoeker in 2007 reeds meer dan drie jaar in België verbleef en zijn broer in 1996 asiel had aangevraagd, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt van zijn beslissingen.

Dit onderdeel is dan ook niet gegrond.

3.5. Verzoeker voert nog aan dat zijn familie in Pakistan nog steeds problemen kent en dat zijn vader in 2011 werd ontvoerd. Ter staving hiervan heeft verzoeker aan zijn verzoekschrift een dossier gevoegd dat zou zijn opgemaakt door de politie naar aanleiding van de ontvoering in 2011. De Raad stelt vast dat de neergelegde documenten niet vergezeld zijn van een (eensluitend verklaarde) vertaling. De stukken worden dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Verzoeker blijft daarenboven in gebreke te verklaren waarom hij dit document pas kon neerleggen samen met zijn verzoekschrift, en blijft bij het verwijt naar het Commissariaat-generaal dat *“Nog voor verzoeker de mogelijkheid had om dit document voor te leggen en verweerder het document kon inkijken, ging verweerder er al van uit dat dit een mogelijks vervalst stuk zou zijn dat zij met de nodige argwaan zou bekijken”*. De Raad kan verzoeker hier niet in volgen en stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing louter opmerkte dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het in Pakistan eenvoudig is om valse documenten te verkrijgen of via corruptie bepaalde documenten te laten opstellen. Hieruit kan bezwaarlijk een vooringenomen houding vanwege de commissaris-generaal worden afgeleid doch zou verzoeker er moeten toe aangezet hebben zijn documenten nuttig toe te lichten.

De door verzoeker neergelegde brief opgesteld door zijn advocaat in Pakistan wordt niet aanvaard als een bewijs van de voorgehouden problemen van verzoekers familie. Verzoeker meent dat het evident is dat hij *“geen origineel kan voorleggen (...) Een fax is nu eenmaal altijd een kopie van het origineel”*. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt *“Wanneer dit document opgestuurd zou worden, is het hoogst onzeker dat dit ook daadwerkelijk in België zou aankomen”* nu niet kan worden ingezien waarom een brief niet zou aankomen. De brief is slechts opgesteld op verzoekers aanvraag en in de door hem voorgestelde vorm. Immers gevraagd naar de inhoud van het document verklaarde verzoeker dat hij had gevraagd dat hierin zou worden bevestigd *“Dat leven in Pakistan in gevaar is. Voor u geschreven dat u me niet mag terugsturen. Leven in gevaar”* (zie gehoor CGVS, p.6). Terecht merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande op dat dit slechts een kopie (fax) betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien dit makkelijk kan worden vervalst via knip- en plakwerk. Een dergelijke subjectieve steunbrief kan bezwaarlijk de waarachtigheid van de feiten objectiveren. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het gehoor in het CIB (Brugge) nog aangaf dat hij in Pakistan over documenten beschikt over de dood van zijn broer (zie gehoorverslag CGVS p.7) en dat het feit dat zijn vader in 2011 werd ontvoerd in de krant is verschenen (zie gehoor CGVS p.10). Dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft ook deze documenten voor te leggen, doet verder afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

3.6. De commissaris-generaal merkte in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde aangaande de moord op zijn broer en neef en ook zijn antwoord op de vraag iets te vertellen over zijn partij ondermaats was (zie gehoor CGVS p.8-11).

Verzoekers verweer dat hij *“in 2003 zijn thuisland [verliet], sindsdien woont hij- op enkele maanden verblijf in Dubai na- al bijna tien jaar in België en wordt dan plots opgesloten. Dit vormt voor verzoeker en bijzonder moeilijke en verwarrende situatie”* is niet ernstig. Ook al dateren de feiten van een tijd geleden en ook al zou verzoekers huidige situatie hem verwarren, dan nog dient verzoeker de omstandigheden van de moorden en basiselementen van zijn politieke partij te kunnen aangeven of in die zin toe te lichten dat kan aangenomen worden dat de moorden werkelijk hebben plaatsgevonden en hij inderdaad de politieke partij steunde. Immers mag redelijkerwijze verwacht worden dat de voorgehouden feiten in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid zodat zij immers van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers verdere leven. Verzoeker blijft in gebreke de waarachtigheid van de feiten aan te tonen.

3.7. Wat er ook van zij, de Raad is van mening dat het feit dat verzoekers familie nog steeds woont in Gahman Pura, het geboortedorp van verzoeker, de voorgehouden aanhoudende problemen omwille van hun politieke activiteiten in grote mate ondergraaft. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader, in tegenstelling tot verzoeker zelf lid is van de *“Pakistan Muslim League”* (zie gehoor CGVS, p.6) en *“Ze willen niet dat vader politieke partij van hem steunt. Binnen 4 maanden verkiezingen. Ze zijn bang dat vader veel stemmen zal brengen”*. Verzoeker is niet ernstig waar hij stelt dat zijn ouders *“reeds een respectabele leeftijd bereikt hebben”* en zijn vader er nog steeds zijn bedrijf heeft, waardoor het niet evident is te verhuizen. Uit het feit dat verzoekers familieleden nog steeds werken en wonen in verzoekers geboorteregio blijkt duidelijk dat zij (internationale) bescherming niet (dringend) nodig achten, wat de door verzoeker ingeroepen ernst van de vervolging omwille van het politieke engagement van de héle familie, in zeer sterke mate relativeert. De hoge leeftijd van zijn vader is

terzake irrelevant, temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze nog steeds politiek actief is (zie gehoor CGVS p. 6 en verzoekschrift p.4) en een zaak uitbaat.

3.8. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De commissaris-generaal stelde ter zake terecht vast dat verzoeker niet aantoonde zijn voorgehouden identiteit onmogelijk genoegzaam te kunnen adstrueren. Derhalve schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in zijn medewerkingsplicht en vormt het ontbreken van enig werkelijk identiteitsbewijs een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en deze van zijn asielrelaas. Verzoeker houdt vol Pakistan in 2003 te hebben verlaten met een eigen paspoort en vanuit Dubai door een smokkelaar naar België te zijn gebracht. Hij heeft zijn paspoort dan moeten afgeven aan de smokkelaar en kan het bijgevolg niet neerleggen. Verzoeker voert nog aan dat hij niet weet waar het paspoort zich momenteel bevindt aangezien hij *"immers geen contact meer [heeft] met de persoon die hem naar België bracht"*. Daar waar een kandidaat-vluchteling die geen identiteitsdocumenten neerlegt, zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze dient te blijken uit zijn verklaringen, stelt de Raad daarenboven vast dat deze evenmin geloofwaardig zijn, zoals hierboven uitgebreid werd uiteengezet. Dit klemt des te meer aangezien verzoeker verklaarde in België nooit een paspoort te hebben aangevraagd op de Pakistaanse ambassade omdat hij dit hier niet nodig heeft (zie gehoor CGVS p.5) terwijl het ook in het belang is voor de Belgische orde dat ingezetenen zich naar behoren identificeren. Verzoeker laat aldus moedwillig na de documenten voor te leggen waarover hij kan beschikken. Een dergelijke houding komt bedrieglijk voor.

3.9. De Raad stelt in deze vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden, onwetendheden, onwaarschijnlijkheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.11. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij zo goed als dagelijks geconfronteerd wordt met berichten in de krant van dodelijke slachtoffers bij gewapende conflicten in Pakistan. Bovendien geeft verzoeker aan dat hij het risico loopt opnieuw opgepakt en gefolterd te worden bij zijn terugkeer in Pakistan, dit onder meer naar aanleiding van de politieke activiteiten van zijn vader.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn regio sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. De commissaris-generaal merkte dienaangaande correct op dat aangezien deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd en verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, dit verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg staat.

De door verzoeker neergelegde informatie, met name het krantenartikel "*Les chiites dans la ligne de mire du Lashkar-e-Jhangvi*" toont geenszins aan dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist zou zijn. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen, zodat de informatie die verzoeker aanvoert niet vermag afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK